

ПРОЛІТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Радянський ШЕДАГОГ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФСПІЛКОВИХ КОМПІТЕТІВ ТА КОМПІТЕТУ ЛКСМУ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ В. СТЕФАНІКА

Газета заснована 30 вересня 1988 року.

№ 19 (31)

23 ТРАВНЯ 1989 р.

Ціна 3 коп.

СЕСІЯ, СЕСІЯ...

ГАРЯЧА ПОРА

Пройдіться поверхами, коридорами навчальних корпусів і зрозумієте, що і студенти, і викладачі давно полишили розмірений ритм життя. Сесія, сесія... Ця, весняно-літня, щоразу зі своїми особливими клопатами: адже за вікном буває природа, манить до прогулянок, мрій, і не так то просто засісти за підручником, зосередитися над екзаменаційними білетами. І все-таки навчання перш за все. Вия успішно склали іспити п'ятикурсники історичного факультету, на черзі у них — державні екзаменні; у розпалі сесія у філологів, фізиків, математиків, іномовників... В цей час аудиторії замовнені не тільки студентами стаціонарного, а й заочного навчання.

«Основи педіатрії» — один з екзаменів у заочників першого курсу спеціальності «Педагогіка і психологія (дошкільна)». На цьому фотознімку ви бачите, як його приймає у студентки Тетяни Малко доктор медичних наук, професор Богдан Васильович Грицуляк. А Галина Жовнір (фото справа) вже здала цей іспит успішно. Залікову не сором показати товаришам. Фото В. Боб'яка.

СТАВИМО ПРОБЛЕМУ

ЧИ ПОТРІБНА КУРСОВА РОБОТА?

Таке питання, мабуть, хвилею більшість студентів. А й справді, чи потрібний ще й такий вид роботи студентів? Звичайно ні, коли це просто переписування, з тих чи інших джерел. Але якщо курсова є творчою, захоплюючою, пізнавальною, то, безумовно, вона необхідна. Можливо, наукової цінності вона й не матиме, але користь для того, хто над нею працював, від неї буде велика. Бо це і навички наукової роботи, і вміння використовувати набуті знання, і виховання в собі терпіння та наполегливості. Зрештою, готуючи її, студент заглиблюється у незвідані пласти знань, захоплюється своєю професією ще більше.

Та особливо, на мою думку, курсова корисна, коли студент сам знайде свою тему. Адже він поглиблює знання з тої вузької галузі, яка його особливо цікавить. А, значить, виникає перспектива наближення до справжньої наукової роботи.

Скажу про себе. Я довго вибирала свою тему із двохсот запропонованих, але не знайшла такої, над якою працювала б з любов'ю. Викладач Ж. П. Соколовська допомогла мені визначити оптимальну назву мого майбутнього дослідження (мене вже давно захоплювала фразеологія).

Тема курсової роботи — «Тематична класифікація фразеологізмів на основі фразеологічного словника А. І. Молоткова». В процесі роботи над нею я глибше вивчила фразеологію як науку, дізналася про різноманіття використання фразеологічних сполучень. І навчилася грамотно викладати свої думки на папері. А в результаті — «відмінно». Та найголовніше, думаю, на цьому я не зупинюся, а продовжуватиму розробляти цю тему.

Похвалилася я своїм успіхом ось для чого. Знаю, що далеко не всім студентам пропонується довільний вибір теми курсової роботи. Часто вони самі обмежуються списком запропонованих кафедрями тем. Якоюсь мірою це можна пояснити байдужістю певної частини майбутніх педагогів до наукової роботи. Та, думаю, є й інша причина. Викладачі, майбутні керівники студентських досліджень, не вивчають як слід запитів своїх вихованців, не підходять індивідуально до їх можливостей. Через те і трапляється — юнаки і дівчата вибирають собі тему роботи не до душі, не виходять із своїх творчих можливостей. А це, вважаю, впливає на якість їх знань, міру зацікавленості навчанням.

О. ПАВЛЮК.
Студентка групи Р-24.

ПРОФКОМ ПОВІДОМЛЯЄ

У профкомі інституту є путівки в піонерський табір «Зірка» на 4 зміни.

- I зміна: 3. 06. — 23. 06. 89 р.
  - II зміна: 25. 06. — 17. 07. 89 р.
  - III зміна: 19. 07. — 7. 08. 89 р.
  - IV зміна: 9. 08. — 29. 08. 89 р.
- У піонерський табір приймаються діти віком від семи до чотирнадцяти років.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

Хто відповідатиме?

Звернувшись в газету нас змуслили проблеми, що виникли із навчальною літературою, яка необхідна для нормальної роботи студентів вузу. Справа у тому, що після завершення педагогічної практики ми опинилися в скрутному становищі: абонемент був закритий на ремонт і ні однієї книжки ніхто не одержав. Тепер, коли йде орієнтація студентів на самостійну, творчу роботу, дві групи математиків (та і не тільки вони) практично не мають ніякої можливості опрацювати навчальний матеріал.

Проблема це частково вирішується через читальний зал. Але в зв'язку з ремонтом бібліографічного відділу в читальному залі можна було взяти лише ті книжки, які лежать зверху — працівники читального залу неохоче шукають нам літературу. Це зараз. А через декілька днів закрийють на ремонт і читальний зал. Проблема буде ще більша.

З цього приводу виникає декілька запитань:

Перше. Де взяти навчальну літературу для підготовки до залків та екзаменів, які у нас, на IV курсі фізмату, розпочинаються тільки в червні? Друге. Хто розводить подібне безладдя в бібліотеці? Невже не можна зробити необхідний ремонт під час літніх канікул?

В. РОМЕБА,
Г. ПИЛИЦІВ,
Студенти групи МФ-42.
Всього двадцять підписів.

ІНТЕРВ'Ю В НОМЕР

В інституській приймальній комісії зараз гаряча пора: завершується прийом документів на заочну форму навчання. Більш детально розповісти про те, як проходить ця кампанія, ми попросили відповідального секретаря приймальної комісії Р. І. СОБКОВИЧА.

— Романо Івановичу, охарактеризуйте, будь ласка, загальний стан із здачею документів бажаючих навчатися заочно.

— Останній тиждень був піком роботи приймальної комісії. Скажімо, 17 травня було прийнято 115 заяв, вісімнадцятого — 127, дев'ятнадцятого — 129, двадцятого, у суботу, — 109. Найбільше заяв і документів подано на спеціальності «Педагогіка і психологія (дошкільна)», «Педагогіка і методика початкового навчання», «Педагогіка і методика виховної роботи». Пов'язано це з тим, що саме на ці спеціальності певному колу осіб можна поступити без екзаменів, за результатами співбесіди. А оскільки на співбесіду документи приймаються лише до 20 травня, то й зрозуміло, що різко зріс потік заяв саме в останні дні перед цією датою. Так, скажімо, на «Педагогіку і психологію (дошкільну)» за результатами співбесіди планувється зарахувати студентами 105 чоловік, а заяв було подано 245. Чекає складна робота, пов'язана із об'єктивним відбором.

— А які категорії вступників будуть зараховані без екзаменів?

— Без екзаменів, а лише за результатами співбесіди можуть бути зараховані ті абітурієнти, котрі мають відповідну обра-

ному фаху середню спеціальну освіту і стаж роботи з одержаною спеціальністю не менше одного року. Я вже перелічив ці спеціальності, до них додаю ще такі: «Креслення, прикладне мистецтво», «Музика». Хоча тут, окрім співбесіди, необхідно здати й екзамен зі спеціальності. На спеціальність «Педагогіка і методика

АБИТУРИЄНТ-89

БУДНІ ПРИЙМАЛЬНОЇ КОМПІТЕТІ

виховної роботи» до співбесіди допускаються піонервожати, що мають середню спеціальну педагогічну освіту і працювали по спеціальності не менше року, або (і це цього-річна особливість) ті, що мають середню освіту і відповідний стаж роботи не менше двох років.

Співбесіда проводиться з 23 по 25 травня. Особи, які не пройшли її успішно, будуть допущені до вступних іспитів на загальних підставах.

— Романо Івановичу, кілька слів про контингент абітурієнтів...

— В основному, це жителі нашої області, а також Львівської, Закарпатської, Чернівецької. На таку спеціальність, скажімо, як «Креслення, прикладне мистецтво», приймаємо документи також у

вступників з інших областей. Хоча на всіх рівнях ведуться розмови про те, що школі потрібні учителі чоловічої статі, поки що похвалитися тим, що на заочне відділення «принесли» саме вони, не можемо. Чоловіки складають всього 10 процентів від загальної кількості вступників. А, скажімо, на педагогіку подано документи тільки семеро чоловіків, де-що більше — 16 — на спеціальність ПМВР. Не зайвим буде нагадати, що чоловіки, звільнені в запас протягом трьох останніх років, користуються правом першочергового зарахування. Основну частину

негайні рішення. Уявляю, що робиться зараз в кімнаті, де подаються і оформляються документи...

— Справді, роботи вистачає. Члени комісії, маю на увазі технічних працівників, трудяться на повну силу. І все б нічого, якби не слабка матеріальна забезпеченість. Немає, здавалося б, елементарного: ватману, фарб, гуаші (для художників), паперу, копіїрки, друкарської стрічки (для друкарок). Усе доводиться «вибивати», або ж випрошувати, а, признатися, в ролі прохача почувати себе не зовсім гаразд. А наш горезвісний телефонний зв'язок! Буквально кілька днів тому, після доповідної, домігся того, що можуть дзвонити не лише мені, а й я. Однак від цього, поверте, не стало легше. Наші інститутські телефони варті сатиричного пера класика: обурюються ними всі, та ніхто ніяких спроб змінити ситуацію на краще не робить.

— Романо Івановичу, допереду у вас ще добра гора роботи: піде потік заяв на стаціонар. Необхідно, щоб ось ці «дрібниці» в організації праці були якнайшвидше вирішені, щоб на них звернули увагу відповідальні працівники. Адже ж від того залежить якість роботи приймальної комісії, а ланцюжок тягнеться далеко — до людських нервів... І все-таки дозвольте побачити вам успішної роботи, максимум зосередженості, уваги до запитів абітурієнтів.

Розмову веде
Н. БОДНАРЧУК.

● СТУДЕНТСЬКЕ САМОВРЯДУВАННЯ: РОЗВИТОК І ПРОБЛЕМИ

Вирування на рівні... слів

Останнє засідання вчорної ради інституту відбулося фактично без участі студентської фракції. Посвячені у суть справи пояснили, що майбутні педагоги були відсутні з цілком об'єктивних причин. Із одинадцяти членів цієї групи семеро того дня вирушили на табірні збори. Ну, а інші, зрештою, могли захворіти, чи вийти на той час з міста у справах, чи ще щось. Аргументи на перший погляд підставні і справді вагомі. І я б сприйняв їх, коли б не...

Справа в тім, що дана ситуація стала логічним наслідком усієї діяльності студентської групи у вченій раді. Точніше — відсутності її там. За півроку свого існування фракція не зробила жодної конкретної справи. Всі її порівняння, ідеї залишилися на папері. Хоча жаль, намагання юнаків та дівчат були хорошими. Згадаймо хоча б публікацію в інститутській газеті «Пропонують студентів», де йшлося про пропозиції членів групи, що вносилися на обговорення ради. Тут і організація поточної здачі іспитів протягом семестру, складення кодексу прав і обов'язків студентів - стефанівців, проблеми двох вихідних тощо. Однак вони не були втіленими в життя. І, до речі, навіть не вносилися на обговорення ради.

Гадаєте, заважав хтось? Ні. Як я переконався із Ні. Як я переконався із розмов з майбутніми педагогами, ще із початку формування фракції було допущено ряд організаційних та інших помилок. Вони, власне, й звели навіть можливість студентів впливати на свої справи через керівний орган вузу.

Насамперед, почнемо з виборів членів групи. На думку їхнього учасника, секретаря комсомольського бюро фізмату Івана Ка-

бана, вони не були об'єктивними (хоча, на перший погляд, могли б здатися і принциповими, і демократичними). Поясню чому. По-перше, членів фракції обирали на інститутських зборах, а не факультетських. Кандидатури для цього добирали довільно, лише аби був представник того чи іншого підрозділу. Тут годі говорити про якісь принципові критерії: добре вчишся, маєш серйозне доручення — тобі й бути у фракції. Через те, напевно, зараз у групі є член комітету комсомолу інституту, секретар комітету комсомолу факультету, голова вузьського КіДу та інші. Погодьтеся, членство в раді буде для них надмірним навантаженням. По-друге, вибори на цих зборах були однокандидатурними. Тобто й не вибори зовсім, а звичайнісіньке голосування.

Не вплинула позитивно на роботу фракції й відсутність конкретних критеріїв її роботи. Крім того, як говорить її член, студент філфаку А. Воробйов: «Фракція не згуртована. Не вміють студенти вести дебати. Слабка їх компетентність з ряду питань, низька методична захищеність пропозицій. Через те, наприклад, ми не змогли виступити зі своїм питанням на лютому засіданні ради. Зрозуміли, що наші, на

перший погляд, аргументовані ідеї, розбіють під горіх. Я зараз взагалі дійшов висновку, що для багатьох із нас рада просто стала можливістю на рівних посидіти зі своїми наставниками, побалакати про те, про се... А членство в ній, як на мене — складний інтелектуальний труд».

Я би міг якись чинном заперечити Андрієві, коли б сам не був на подібному заході, правда рангом нижче. А саме, на розширеному засіданні бюро комсомолу істафу. Сюди, крім комсомольського активу, були запрошені й викладачі. Розглядалося питання вдосконалення екзаменаційної системи на історичному (аналогія, по-моєму, близька до засідання факультетської ради). І перше, що впало в вічі — низька підготовленість студентів. Фактично жодну свою пропозицію вони не змогли, як слід аргументувати наставникам.

Або візьмімо звіт студентської фракції про свою роботу на останній комсомольській конференції вузу. Нічого про конкретні справи. Все обмежилось ірреальними поглядами у майбутнє, і малокомпетентними проєктами.

Дозволю собі провести ще одну аналогію — порівняв студентську фракцію з іншими формами студентського самоврядування в інституті. Так ось, складається враження, що зараз юнаки і дівчата у педагогічному на найкращому етапі перебувають свого життя. Тобто знаходяться на вершині словесного вирування (не більше!), і не знають чітко, що ж їм робити. Хотілося б, аби вони для початку опустилися зі словесних хмар до реальних справ. Питається тільки, що для цього треба вчинити?

Відповідь проста — зробити студентську фракцію дієвою. Це, до речі, мало б бути початком для пошуків всіх форм студентського самоуправління. Адже майбутні педагоги в раді — це саме та реальна сила, яка б безпосередньо стояла за всі молодіжні справи. Та, гадаю, для цього буде мало об'єктивних виборів у раду. Бо ж потрібно не просто активних і вболівальних за справи студентства, а й тих, хто зможе стати його мозковим центром. Та ще й, крім того, взяти на себе нелегке і відповідальне завдання — на високому науковому рівні проробляти ідеї майбутніх вчителів, намічати шляхи їх реалізації. Без цієї умови, вважаю, будь-яка студентська група у раді зазнає поразки.

Можна, зрештою, просто до роботи фракції підключити найкращих студентів. Але хто ж цим займеться? Гадаю, що в першу чергу інститутський комсомол і студентська профспілка. Бо ж саме ці організації мусять відстоювати інтереси майбутніх педагогів.

Ми, до речі, поцікавилися у голови фракції І. Чижя, яку допомогу отримала група з їхнього боку? — На жаль, нашою роботою мало хто цікавився з самого початку. Профком взагалі не дивився в нашу сторону. Щодо комітету комсомолу, то він нам раз організував навчання. Але цього, звісно, мало. Нам також потріб-

на допомога з боку викладачів. Самі розумієте, бракує досвіду. Однак і тут подібна ситуація. Правда, я цьому й не дивуюсь, бо ж знаю, що більшість наших наставників вважає: «Дали вам права, то користуйтеся ними як можете».

Зі словами Ігора можна погодитися. Тільки от хто, і як, серед викладачів візьметься допомагати студентам. Не діти ж, зрештою, етимологія слова «самоврядування» означає, не що інше як «самостійне діяння».

Вихід із становища якоюсь мірою підказав секретар комітету комсомолу вузу Олександр Сангуля: «Вирішувати питання спільно, а значить на

● НАШІ ВИПУСКНИКИ

Зараз у п'ятикурсника історичного факультету Богдана Капустинського, як і у багатьох його товаришів-випускників, остання студентська екзаменаційна сесія. Мине ще кілька місяців — і у хлопця буде своя, самостійна дорога, улюблена справа, до якої він ішов довго: воєнними афганськими дорогами, а потім тут, у вузі. Він не нарікає на долю, бо її випробування зробили його мужнім, небайдужим до чужого болю, визначили його активну життєву позицію. Богдан — активіст обласного клубу воїнів-інтернаціоналістів при облпрофраді, кілька років плідно працював у комітеті комсомолу інституту. Щастя тобі, юначе, на всіх життєвих перегонах!

користь інституту. Для цього скласти положення про студентську фракцію у вченій раді. Воно б і регламентувало стосунки між старшими і молодшими при вирішенні тих чи інших проблем».

Ну ось, здавалося б, і все. Виявили, як мовиться, основні «більшість члени». Визначили, як підбирати молодь до ради, як її організувати. Розібралися, що зробити, аби гармонізувати стосунки студентів та викладачів у цьому органі керівництва вузом. Словом, можна ставити крапку. Але...

Виявляється, що в період між звітно-виборними конференціями фракції підзвітні комітетам комсомолу і профспілки інституту. Фактично є додатком до цих, скажемо, не дуже самостійних організацій. А значить, не зможе незалежно ні від кого відстоювати студентські позиції. Виходить, скільки б студенти в майбутньому не вирували, все може залишитися на рівні слів. Та чи так мають діяти вони?

О. ОЛЕКСЮК. Наш кор-

● КОМСОМОЛЬСЬКЕ ЖИТТЯ

Залишилось зовсім небагато днів навчання, сесія, а там... Попереду третій семестр, до якого готується більшість наших студентів, зустріч з майбутнім місцем роботи і, звичайно, літній відпочинок. В очікуванні літа, в турботах підготовки до екзаменів відійшли, здавалося б, на другий план громадські доручення, комсомольські справи. Та той, хто скаже, що комітет комсомолу може полегшено зітхнути, помиляється. Саме зараз для нас і настає найвідповідальніший період, від якого залежатиме робота у наступному навчальному році. А готуватись нам є

рішенні цього питання. Якщо ви знаєте людину, яка дійсно могла б принести користь нашому студентському колективу, всім нам, працюючи в комітеті комсомолу, рекомендуйте її. Для цього просто потрібно назвати її прізвище і де вона вчиться (обійдемося без зайвих формальностей). А щоб допомогти вам у виборі, скажу, що на засіданні комітету комсомолу ми затвердили таку структуру комітету:

- сектор вивчення громадської думки та інформації (включає в себе і прес-центр),
- сектор політико-виховної роботи,

нам самим, на місця готуватись до форуму. Невже у нас мало проблем? Взяти хоча б пропозиції студентської фракції, з якими читачі газети вже мали змогу ознайомитись. Тільки потрібно їх всіх зібрати і на цій основі виробити нашу студентську програму. А для цього в комітеті комсомолу створено ініціативну групу. Тож чекаємо на ваші пропозиції. Готуючи програму, нам потрібно визначити ту людину, яка буде представляти наше студентство на форумі. Від нашого вузу, згідно з рішенням, підготовчого комітету потрібно обрати одного делегата. Кого? Це визначиться на інститутській конференції. Але спочатку потрібно, щоб кожна група, кожен факультет обговорили це питання у себе, висунули своїх представників, допомогли у підготовці їхніх програм. Це буде і демократично, і справедливо.

Вже сьогодні нам потрібно готуватись до виборів у місцеві Ради народних депутатів, які проводимуться у лютому 1990 р. При цьому не забувати уроки минулих виборів, до яких як комітет комсомолу, так і вся наша комсомольська організація виявилися неготовими. «Проспали» ж ми попередній етап передвиборної кампанії, нікого і не думали висувати. А чому? Та не будемо зараз товкти воду в ступі. Скажу лиш одне: при виборах у міську Раду від нашої комсомольської організації можна і потрібно висунути своїх кандидатів, які захищали б наші інтереси, вирішували молодіжні проблеми. Невже ми не знаємо таких людей? Якщо знаєте, то подавайте свої пропозиції.

Згадувані вище проблеми, пов'язані із виборами, конференціями, форумом. Та напередодні літа я хотів би звернути увагу і на цілий ряд інших питань, які стосуються планування роботи на новий учбовий рік, подальшого вдосконалення структури комсомольської організації інституту, пошуку нових форм роботи. І тут, як і в усіх інших випадках, успіх залежить від активності кожного, від нашої спільної роботи. Що, на вашу думку, вдалося комітету комсомолу в минулому (тепер уже і так можна сказати) навчальному році? Що необхідно продовжити у своїй роботі, а від чого відмовитись? Що нового ви могли б запропонувати провести комітету комсомолу? Які кооперативи можна організувати в нашому вузі? У якому з них ви самі працювали б? Відповіді на ці та інші питання ми шукаємо сьогодні, розв'язувати будемо їх протягом літа-89. І ми сподіваємось на вашу допомогу. І на завершення хочу всім побажати ні пуху, ні пера під час сесії.

О. САНГУЛЯ. Секретар комітету комсомолу інституту.

Ініціатива за вами

- сектор організаційно-масової роботи,
- сектор розвитку самоврядування,
- сектор трудових справ (включає роботу по організації кооперативів і працевлаштуванню),
- сектор дозвілля і відпочинку молоді,
- сектор обліку членів ВЛКСМ та фінансів (з вересня плануємо відкрити рахунок).

Поряд із звітами і виборами в нашій інститутській комсомольській організації восени нас чекають міська та обласна звітно-виборні конференції, до яких ми також маємо серйозно готуватись. Кому бути делегатами цих конференцій? Які вимоги винести на їх трибуну? Кого рекомендувати у склад їх виборних органів?

Але й на цьому наші турботи не закінчаться. В центральній, комсомольській пресі нарешті з'явилося повідомлення про підготовку до Всеукраїнського студентського форуму, який заплановано провести у листопаді цього року. Значить, знову потрібна підготовка і знову треба поспішати, щоб, важливо, хорошу справу не було провалено. На цьому я хотів би особливо наголосити. Форум покликаний обговорити найбільш актуальні студентські питання, прийняти необхідні рішення, поставивши вимоги перед різними нашими центральними органами. А це значить, потрібна колективна думка всього студентства. Потрібна. А звідки її взяти, коли підготовка форуму ведеться по-старому, «підпільно», невідомо яким чином сформовано підготовчий комітет у складі 92 чоловік, прийнято перші рішення, які, як і перший бюлетень прес-центру підготовчого комітету, ніяк не можуть дійти до студентів. Але потрібно і

до чого, адже восени розпочнеться звітно-виборна кампанія, під час якої необхідно буде заслухати звіт комітету комсомолу за період з 14 листопада 1986 р. (тобто за три роки), а також, і це, напевно, головне, обрати новий склад комітету комсомолу, який не просто формально існував би, але діяв в інтересах студентства, втілюючи в життя конкретну програму. І роботу по підбору нового складу комітету комсомолу потрібно розпочинати вже сьогодні всім нам, не чекаючи команди зверху. Тому, користуючись нагодою, звертаюсь до всіх вас, дорогі друзі, за допомогою у ви-

Про життя і свободу

Тема засідання дискусійного клубу «Аргумент» — обговорення роману В. Гросмана «Життя і доля» — викликала особливий інтерес у студентів фізико-математичного факультету, які прагнули після його прочитання поділитися думками. Повести дискусію про те, що є в одному з найвидатніших творів сучасності головним

нервом, прийшли слухачі підготовчого відділення, студенти-заочники. Застільниками гострої розмови про свободу людини стали студенти Анатолій Остафійчук (група ФМ-21), Ірина Зузук (група МІ-21), Ганна Добровольська (група ФМ-41) та викладачі Г. Ф. Павліков (кафедра російської та зарубіжної лі-

тератури і В. С. Возняк (кафедра філософії і наукового комунізму).

На дискусії були представлені завдяки завідувачі відділом бібліотеки Н. Є. Побойній усі критичні публікації на роман «Життя і доля», з якими могли ознайомитись усі бажаючі.

Г. ПЕРЕГІНЕЦЬ, Г. МЕЛЬНИЧЕНКО. Викладачі кафедри практичного курсу російської мови.

ПЕДВУЗ — ШКОЛА

ТВОРЧИСТЬ ЮНИХ

Не висихає дно народної мистецької криниці на Косівщині, у краї, який із своєї давнини веде лік самобутнім талантам. Любов до мистецтва, розуміння величезної краси, що безкінечно надихає народних умільців, постійно підтримується у молодших поколіннях. Ще змалечку, із шкільних років прищеплюються їм гуцульські традиції художнього різьблення по дереву, графіки, випалювання.

Великого значення розвитку дитячих творчих здібностей надають у Вербо-вечській восьмирічній школі, що у Косівському районі. Вони стали предметом особливого піклування учителя прикладного мистецтва Я. І. Федірка, який і сам наполегливо працює над підвищенням свого професійного рівня, будучи п'ятикурсником заочного відділення художньо-графічного факультету нашого інституту. Знання, одержані у вузі, щедро передає школярам, своїм вихованцям. Щедро — у цьому випадку не просто «красне слово». За ним — шкільний клуб любителів мистецтва, університет прикладних знань, гурток при-

кладного мистецтва. Відвідуючи засідання клубу, а чи заняття університету, учні, здавалося б у глухому, захищеному між високими карпатськими смерек селі, мають змогу знайомитися з людьми мистецтва: членами Спілки художників СРСР, народними майстрами, їх творчими роботами. Ці зустрічі залишають у дитячих душах глибокий слід, розвиваючи і формуючи світобачення, любов до мистецтва рідного краю.

Різними засобами навчання — на уроках, у позакласній роботі, у гуртку Я. І. Федірка прагне дати дітям уявлення про мистецтво, його історію, прищеплює вміння пізнавати засоби художнього самовираження, розуміти їх роль у створенні автором художніх образів. В освоєнні предметної програми великою підмогою є численні експонати шкільного музею народного мистецтва. Уроки проходять у кабінеті художньої обробки дерева і композиції, де є хороша матеріально-навчальна база, забезпеченість усіма технічними засобами. Більшість дидактичного та іншого матеріалу

виконано руками школярів.

А з яким захопленням працюють учні різних класів у гуртку прикладного мистецтва! Тут вони займаються художнім випалюванням, круглою різьбою, художнім викладенням соломкою. Та найбільше до вподоби юнім умільцям художня графіка та різьба по дереву. Роботи, виготовлені гуртківцями,

постійно експонуються на шкільних виставках, у сільському будинку культури, на районних та обласних виставках. Зразки художньої різьби (шкатулки), лінографія на тему «Мир» експонуються на ВДНГ у Москві. Гуртківці беруть активну участь у створенні районної

учнівської картинної галереї, у фонд якої з Вербо-вечської ВШ уже надійшло десять лінографур. Неодноразово кращі роботи школярів-умільців друкувалися у районній газеті. Усе це безперечно стимули до праці, до художньої творчості, яку дбайливо й наполегливо розвиває і підтримує в учнях їх учитель — Ярослав Іванович Федірко.

Н. АРКАДЬЄВА.

На фото:
Я. І. Федірко веде заняття гуртка.

ПОКИ що у них немає нічого: ні постійного приміщення для занять, ні навіть назви. Хоча це, напевно, не зовсім правильно сказано. У них вже є цікава, а головне — улюблена справа, на яку не шкодують ні часу, ні праці, ні фантазії.

У них — це в учнів 6-Г класу, учасників самодіяльного лялькового театру, якому зараз всьогонавського місяць з «хвостиком». Майже «пелюшковий» вік, правда? Але за цей короткий час вже немало зроблено. Найголовніше — зібрано хай невеличкий, але справжній, міцний колектив, в якому панує не тільки дух творчості, але й відповідальності, взаємодопомоги. Адже все тут робиться своїми руками і все разом: ляльки, декорації, костюми. Так що кожен актор цього театру, ще й майстер, нехай поки без титулу «золоті руки», та все ж... Для того, щоб виготовити ляльку, потрібно немало терпіння і снаги. До речі, саме за цим заняттям ми і застали студійців. Прямо у шкільному коридорі розташувалась на довгих лавах їх майстерня. Обговорювали готові роботи — що підправити, що додати — і відразу брались за інші.

А спочатку, як водиться, було слово, чи то пак, за-

дум такого театру, де все — власноруч.

— У мене давно вже була мрія — захопити моїх дітей чимось цікавим, небуденним, — говорить Іраїда Іванівна Гринішак, класний керів-

Казка, яку творять самі

ник 6-Г. такого нелегкого і морочливого, але який став для неї майже рідним, тому і каже «мої діти». — І ось, на весняних канікулах під час нашої подорожі в Ригу, вирішили створити ляльковий театр. Тим більше, що знайшлась людина, яка взяла на себе його організацію, яка має авторитет у дітей.

Керівником театру став наш студент, цьогорічний випускник історичного факультету, Борис Ярцев. Коли вперше побачила його на засіданні дискусійного клубу «Діалог», не могла й подумати, що в цій людині, такій розважливій і серйозній, живе подитячому яскраве бачення світу, добрий гумор і фантазія, які невтримно виявляються в його роботах: і в різьбі, якою захоплюється вже давно, і тепер — в театрі. Зараз Борис — старший піонервожатий в міській СШ № 1, а театр для нього...

— Насамперед, цікава гра, яка не дає сумувати, в якій можна зробити все так, як тобі хочеться, в усьому, від ляльки — до казки. Головне для мене, зрозуміло, робота учителя-історика, те, чого п'ять років вчився, те, про що мріяв. Але ляльковим театром буду займатись і далі.

А далі... Говорять, наперед не треба загадувати, але скажу, що в планах театру на майбутнє навіть перехід на госпрозрахунок. А що? Нехай по 10 копійок будуть квитки, але це гроші, зароблені самостійно, які хлопці і дівчата зможуть самі й витратити знову ж таки на потреби театру (пластилін для виготовлення ляльок, фарби і папір), а ще — на туристичні подорожі, які всі вони так люблять.

Та це в майбутньому, а локи що в студійців гаряча пора — готують свою першу виставу. Сценарій, як і все в цьому театрі, «саморобний», діти разом писали його. Про що? Це казка з традиційним Кашеєм, Королем, Драконом, навіть з дещо детективним відтінком — викраденням прекрасної принцеси. І, зрозуміло ж, щасливим кінцем. А хіба може бути інакше?

Н. ЯСИНСЬКА.

На знімку:
учасники шкільного лялькового театру Олексій Галушка та Сергій Вегера.
Фото В. Боб'яка.

Обмінялись досвідом

Наприкінці квітня на базі Херсонського державного педінституту ім. Н. К. Крупської і Херсонського обласного інституту вдосконалення учителів був проведений Всесоюзний науково-практичний семінар «Цілісний процес естетичного розвитку особи». Його організаторами стали науково-дослідний інститут художнього виховання АПН СРСР та Міністерство народної освіти УРСР.

На семінарі розглядалися актуальні питання теорії і практики естетичного виховання молоді. Його учасники поділилися досвідом роботи, підняли ряд проблем, які існують у сучасній педагогічній практиці. Були проведені показові уроки з літератури, музики, прикладного мистецтва. Ми мали змогу близько познайомитися зі станом естетичного виховання на Херсонщині. Так, нам вдалося побачити у середніх навчальних закладах, музичній, художній та музичній школах, на концертах учнівських художніх колективів, виставі студентського літературного театру, виставці художніх робіт у дитячій картинній галереї.

У роботі науково-практичного семінару взяли участь і виступили з доповідями й представники художньо-гра-

фічного факультету нашого інституту. Зокрема, декан факультету, доцент І. В. Фічора виступив з доповіддю «Естетичне виховання — важливий компонент цілісного процесу формування особи майбутнього вчителя». «Естетичне виховання учнів у школах з поглибленим вивченням образотворчого мистецтва засобами ДПМ», «Шляхи удосконалення поглибленого вивчення ДПМ в школі на сучасному етапі», «Естетичне виховання школярів засобами архітектури» — такі теми повідомлень викладачів факультету Є. А. Антоновича, Б. М. Тимківа, В. А. Шпільчака на секційних засіданнях.

Прикарпаття здавна славиться своїми мистецькими народними традиціями, в області є хороший досвід використання кращих зразків народного мистецтва в естетичному вихованні молоді. Тому, на думку учасників цього семінару, представників нашого інституту, зокрема, доцільним було б проведення конференції з цих питань на базі нашого вузу, а також Косівської технікуму народних художніх промислів і інституту удосконалення учителів.

В. ШПІЛЬЧАК.

Асистент кафедри образотворчого мистецтва.

■ ВПЕРШЕ

Діти під захистом ГОСТу

Фонд державних стандартів поповнився новим ГОСТом — «Обладнання шкільне. Загальні вимоги безпеки». Розроблений він вперше в НДІ шкільного обладнання і технічних засобів навчання АПН СРСР.

В обговоренні проекту стандарту брали участь представники охорони здоров'я, енергонагляду, профспілок, галузей приладостроєння, електротехніки.

Досі проектувальники і виготовлювачі шкільного обладнання керували різними нормативно-технічними документами. Вимоги безпеки до обладнання в більшості стандартів і технічних умов нема. Тепер, коли

здійснюється корінне переозброєння навчально-методичної бази загальноосвітньої школи, виникла необхідність точно регламентувати і ці параметри.

Авторам ГОСТу по багатьох напрямках довелося бути першопрохідцями. Вимоги безпеки вони згрупували за небезпечними і шкідливими факторами, котрі можуть виникнути при експлуатації шкільного обладнання.

Новий стандарт вирішено ввести в дію з липня 1990 року — на п'ять років. Ефективність його намічено перевірити через три роки після впровадження.

(ТАРС).

● У СТУДЕНТСЬКОМУ

ПРОФКОМІ

Як розподілити місця у гуртожитку?

Це питання було стрижневим на першому розширеному засіданні комітету студентської профспілки. Скажу відразу, наш профком тут зіткнувся з великими труднощами. Викликані вони тим, що кількість студентів у цьому навчальному році збільшилась на 420 чоловік. Це збільшення йде за рахунок додаткового набору, приходу наших юнаків за інститутські лави із Радянської Армії, а також того, що цього року наші хлопці до війська не йтимуть. Крім того стало більше сімейних студентів (на час розподілу поступило 54 заяви від сімейних, із них 24 з дітьми)...

Словом, станом на 1 вересня потребувати місця у гуртожитку буде 2937 чоловік. А всього місць для студентів виділяється 1749 (59 процентів від потрібного). Як бачите, питання залишається болючим, хоча із введенням нового гуртожитку та вжиттям інших заходів адміністрацією напруга зі студентським житлом дещо послабилась (минулого року профком міг поселити лише 49,5 процентів від загального числа бажаючих).

На засіданні ми спробували розібрати причини такого запущення цієї проблеми. Виявляється, довгий час цим питанням у нас не займалися. Інститут підключився до одного з педагогічних експериментів. Для його здійснення потрібно було збудувати свою школу і дитсадок. Зрозуміло, що в такій ситуації про студентське житло забули. А введення нового гуртожитку на 320 місць дозволило лише не загострити цієї проблеми ще більше.

Крім того 147 місць займає профілакторій «Здоров'я», 80 — курси старших піонервожатих, 40 — підготовче відділення, 144 — курси директорів і 40 — факультет підвищення кваліфікації. А ще 105 місць виділено викладачам та працівникам інституту, хоча за положенням проживати у студентському гуртожитку їм забороняється. Тут, правда, обумовлюється. Позиція профкому з цього питання однозначна — це наші викладачі і їм теж треба десть жити.

Виникає питання, що ж після наведених фактів робити? Думаю, для початку — обміркувати, наскільки вигідні безпосередньо інституту та студентам такі квартиранти. Ну, і, звичайно, будувати. Знаю, що закладено корпус нового гуртожитку. Знаю й інше: він теж остаточно не вирішить проблеми. Та й, питається, коли його можна буде заселити. Тому, на мою думку, потрібно детально обговорити всі заходи, які б могли прискорити його введення.

На засіданні також було розглянуто питання поселення студентських сімей з дітьми. Поки що вони проживатимуть у п'ятому гуртожитку, а також у гуртожитку училища № 2, що поруч.

П. ХМЕЛЬОВСЬКИЙ
Голова комітету студентської профспілки.

«І МЕНЕ В СІМ'І ВЕЛИКИЙ...»

ПИСЬМЕННИК У ГАЗЕТІ

Як відомо, Буковина, Галичина і Закарпаття до 1918 року входили до складу Австро-Угорщини, яка провадила політику соціального й національного поневолення українського народу, намагалася онімечити його. Та населення цих регіонів «клатицької імперії» вело непримиренну боротьбу проти політики денационалізації, за возз'єднання з українським народом, за розвиток своєї мови, літератури й культури. У цій боротьбі важливу роль відіграли прогресивні німецькі й австрійські культурні діячі, які співчувливо поставилися до пригнобленого народу, популяризували німецькою мовою українські народні пісні, думи й твори українських письменників. У 60—70 роках XIX століття на Буковині виникла своєрідна «українська школа» в австрійській літературі: Людвіг Штауфе-Сімгінювич, Ернст Рудольф Нойбауер, Карл Еміль Францоз та інші. До цієї групи письменників належав і Йоганн Георг Обрїст — перший популяризатор

творів Шевченка в німецькомовному світі. Л. Штауфе-Сімгінювич перекладав німецькою мовою твори українського фольклору. Е. Р. Нойбауер здійснював поетичні обробки українських легенд і переказів. К. Е. Францоз писав художні твори на українські теми, зокрема, оповідання про життя галицького селянства, і наукові дослідження про українську літера-

туру і народну творчість, а Й. Г. Обрїст написав книжку про Кобзаря «Тарас Григорович Шевченко, український поет. Нарис життя з додатком його поезій в вільному перекладі Й. Георга Обрїста», яка побачила світ у 1870 році в Чернівцях. Цей, за словами К. Е. Францоза, «талановитий тирольський поет-лірик», протягом 1868—1873 рр. працював суплентом (молодшим вчителем) у Чернівецькій реальній гімназії. До перекладацької праці над Шевченком він був підбадьорений своїми німецькими та українськими друзями, серед яких були С. Воробкевич, С. Мартинович та Л. Кирилович. Вони були ширими поборниками австрійського поета, всіляко підтримували його зацікавленість творчістю Шевченка.

У перекладі з німецької

Обрїст познайомив німецькомовних читачів з такими творами Шевченка, як «Гамалія», «Іван

Підкова», частиною поеми «Гайдамаки» («Червоний бенкет», «Гупалівщина», «Грнта в Умані»), «Тарасова ніч», «Лілея», «Русалка», «Ой три шляхи широкі», «Заповіт», «Утоплена», «Не додому вночі ідуци», «Тече вода в синє море», «Ой чого ти почорніло», «Тече вода з-під явора», «Доля», «Ти не лукавила зо мною». З цього переліку видно, що перекладач, поет-романтик

що український поет своєю діяльністю готував грунт «для еманіпації нижчих верств народу своєї батьківщини. Вже цього одного було б досить, щоб надовго забезпечити невмирущу славу благородному співцеві».

Переклади Обрїста не отримали в тогочасній критиці одностайної оцінки. Так, український рецензент його книжки В. Білокерницький вважав, що «переклади вдалися авторові якнайгарніше» як такому, «хто має душу і серце Шевченка, хто сам є поетом», а німецький критик В. Каверав писав, що «вірші Шевченка вільно перекладені німецькою мовою. В перекладі ми захоплюємося тонким поетичним чуттям перекладача». Іншої думки дотримувався вже згадуваний К. Е. Францоз, який зазначав, що «Обрїст завдав собі багато праці, однак його прагнення до буквальної точності призвело до того, що переклад вийшов майже не німецьким; вже переклад прозою промовив би до тямущого читача краще, ніж цей метричний переклад». І все ж таки, як думає дослідниця німецького шевченкознавства Я. Погребенник, «якими б не були ці переклади, вони заслуговують, щоб з ними ближче познайомитися, оскільки вони є тим першим джерелом, звідки бере свій початок німецька шевченкіана».

С. ГАНДЗЮК.
Доцент кафедри німецької мови.

ВА-БАНК

Тридцять років тому закінчив Історико-філологічний факультет нашого Інституту студент Роман Коритко. Хутко, неначе на конях вороних, промчали літа. Одержавши диплом учителя, наш земляк із с. Черче Рогатинського району працював у школі, виявив неабиякі педагогічні здібності у перевихованні підлітків у дитячій кімнаті міліції. Сьогодні він на партійній роботі у Львові.

Увага до проблем виховання привела Романа Федоревича на письменницьку ниву. У 1973 році побачила світ його повість «Дитяча кімната міліції». Пише він гостросюжетні детективні повісті про нелегку роботу міліції: «Криптонім», «Нитка Аріадни», «Санкція прокурора», «Спростоване алібі», «Альфа і омега», «Шантаж», «Хрест архимандрита». Завдяки спільним персонажам вони немов продовжують одна одну, створюючи цікавий серіал. В наші дні, коли перебуваючи вимагає значного поліпшення роботи органів правосуддя, міліції, капітан Бандура, підполковник Кожухар, слідчий Устинюк сприймаються як люди, за якими майбутнє. Цього не скажемо однак про начальника карного розшуку Зайцевського.

Незабаром вийде у світ нова повість Романа Коритка «Гра ва-банк», один із розділів якої пропонуємо читачам.

Л. КІЛЧЕНКО.

Професор кафедри української літератури.

Тільки під вечір повернувся Ярослав на базу відпочинку. Однак заходить в приміщення не поспішав. Стояв на горбі і дивився на запалутинене сивими сутінками село. Навколо стояла тиша: легка та лагідна, і разом з тим збудлива та бенкетна, утаємничена невідворотним наближенням новорічної ночі. Здавалось, що й гуркіт водоспаду, аби не сполохати її, приглушив своє відлуння і, можливо, якогось казкового музичного інструменту. З неба посипався лапатий рідкий сніжок.

— Бракує слів, щоб розповісти про свої емоції, — захоплено прошепотів м'який жіночий голос.

Бандура звів очі на вродливу, одягнену у вигантований яскравими нитками гуцульський кожух, дівчину. З-під нього виглядало довге, майже до землі, вузьке плаття. Елегантна зачіска була щедро припорошена снігом, на бровах і на віях висів іній і тільки пухкі, злегка розтулені, губи червоніли, мов пелюстки. На лівій руці мала перстень з блискучим, схожим на діамант, каменем.

— Я теж зворушений, — дещо патетично відповів він і, провівши рукою по непокрійтій голові, стріпав півжмені снігу.

— Людмила Данько, художниця-модельєр, — представилася дівчина. — Дозвольте себе називати Людою. Якщо у вас, звичайно, немає заперечень.

Великі зелені очі гляділи на Бандуру зацікавлено й вичікуюче.

— Ви чомусь не називаєте ні свого імені, ні прізвища, — жартома дорікнула дівчина.

— Вибачте, я замислилася... — він зніяковіло схилив голову, — Ярослав Бандура.

Дівчина простягнула йому руку і лукаво блиснула очима, оголивши два ряди білих зубів. Ярослав помітив, що один горішній боковий зуб має золоту коронку.

— Ого, та ви мовчуватий. З вас кожне слово треба витягувати щипцями, — засміялася Людмила. — Мене дуже цікавить, яку маєте професію?

— Я? Я... я... журналіст. Або, як у нас кажуть, газетяр.

— Чому таким зневажливим тоном говорите про свою професію? — гарне продовгувате лице Людмили злегка спохмурніло. — Я, наприклад, завжди мріяла

стати журналістом. Або, уявіть собі, працівником міліції...

Бандура вразила репліка дівчини, в якій він уловив погано замаскований іронічний підтекст. Невже їй відомо, хто перед нею, і вона промовисто натякнула на це? Ярослав відчув неспокій. Ні, він не соромився, навпаки — пишався своєю міліцейською службою, але його ніколи не полишало відчуття, що люди інших професій чомусь, якщо не упереджено, то, принаймні, з пересторогою ставляться до того, хто носить міліцейський мундир. А він хотів, щоб тут, у Карпатах, серед незнайомих людей, його сприйняли без будь-яких умовностей. Власне, тільки дві особи: Веселий Жук і Омелян Гумеган знали, що він — капітан міліції й працює в карному розшуку. Але їх було завчасно попереджено, щоб не прохопилися про те ні словом.

— Вас не цікавить, чому не збулася моя мрія? — Людмила стежила за ним з-під опущених вій.

Ярослав жартома відповів, що дитяча фантазія промайбутню професію рідко збігається з дійсністю. Йому, мовляв, теж не пощастило: здобув фах журналіста, хоч дуже хотів вивчитися на... сажотруса.

Людмила дзвінко засміялася:

— Ніколи б не могла уявити, що когось може вабити професія сажотруса, — і тут же додала: — Хочете, я вам скажу, чому вашій мрії не судилось сповнитися?

Ярослав мовчки кивнув головою.

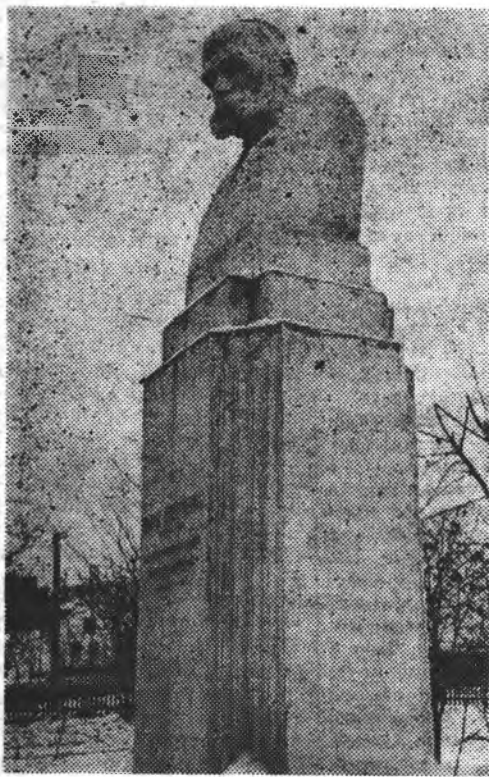
— Ви вчасно зрозуміли, що вам доведеться вічно ходити замурзаним, закіптюженим і жодна дівчина не зверне на вас уваги. Погодьтеся: перспектива безрадісна.

Відчувши, що дівчина йому хотілося з нею жартувати, якомога довше підтримував безжурний тон, але підійшов Василь Жук і сказав:

— Пора сідати за столи. Треба з пошаною попроситися із старим роком.

У його м'якому гортанному голосі явно домінували наказні нотки, але Данько і Бандура розуміли, що він, як господар, має на це право. Саме з ласки Жука вони дістали можливість провести новорічну ніч у Карпатах.

(Продовження в наступному номері).

Читачі нашої газети мають змогу побачити один з найперших (фото зліва) та один з найновіших (фото справа) пам'ятників Т. Г. Шевченкові, що споруджені на Західній Україні. Обидві фотоілюстрації — з домашньої колекції доктора історичних наук, професора кафедри історії СРСР та УРСР В. В. ГРАБОВЕЦЬКОГО.

У Західній Україні перші пам'ятники Шевченкові були споруджені у 1911 р., у зв'язку з 50-річчям смерті поета. Один з найперших поставили на придбані у складчину кошти трудівники села Лисиничі Винниківського району. Цей пам'ятник (фото його перед вами) п'ятиметрової висоти, з каменю стоїть і нині.

А це — новий пам'ятник, споруджений у нинішньому році в с. Шевченкове Долинського району на честь славного 175-річного ювілею Великого Кобзаря. Матеріал — кована мідь. Його автори — скульптор П. Сопільник, архітектор В. Коробчук.

ВШАНУВАННЯ ПОЕТА

Відбувся літературно-музичний вечір, присвячений Василю Михайловичу Елланському (Еллану Блакитному) у рамках лекторію для учнів та вчителів, студентів «Призабуті імена».

Слово про письменника, журналіста, політичного і громадського діяча Радянської України 20-х років вголосила доцент кафедри української літератури М. Б. Хороб (вона ж і організатор цього заходу). На вечорі прозвучали ліричні поезії та вірші-марсельси Еллана, викрива-

льні твори Валера Пронозин (таким псевдонімом він підписував сатиричні твори) у виконанні студентів філологічного факультету Галини Дячук, Наталії Наум, Галини Гресько, Василя Андрейчука, Ірини Довгої, Наталії Ліщинської. Була представлена сцена першої зустрічі фундаторів української радянської літератури Ю. Смолича і Блакитного (у ній були задіяні студенти-філологи Сергій Бучинський, Мирослав Костів, Юрій Мельничук і Олена Дичківська).

Вечір прикрасили музичні твори, народні пісні, пісні на слова улюблених поетів Елланського: Олександра Олеса, Т. Шевченка, І. Франка та ін., які виконали студенти музично-педагогічного факультету Світлана Вишневська, Ірина Заряцька, Світлана Гох (сольні номери) та тріо у складі Лідії Скиби, Володимира Кітурі і Ірини Федорюк.

На вечорі прозвучала «Крейцера соната» Бетховена, яку любив поет у виконанні доцента кафедри теорії музики та гри на музичних інструментах

Юрія Дмитровича Крахта концертмейстра Нори Миронівни Таратун, а також народна пісня «Чорна рілля», яку заспівала студ. Ровенського інституту культури Леся Соболевська.

Ведучою вечора, виконавицею поезій та пісень була Галина Ільєва. Вечір закінчився піснями на слова Т. Шевченка та про нього у виконанні чоловічої хорової капели «Опришки» виробничого об'єднання «Карпатпресмаш» (муз. керівник — В. І. Зварун, партія соло Б. В. Грицишин, — викладач кафедри психології, колишній студент доньки Еллана Блакитного) Майї Вовчик-Блакитної).

Редактор С. І. ХОРОБ

Газета виходить один раз на тиждень — у вівторок. Формат — 0,5 друкарського аркуша газети «Правда». АДРЕСА: 284000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57. Телефонні: 96-4-73; 96-4-41.

Івано-Франківська обласна друкарня управління у справах видавництва і поліграфії облвиконкому, м. Івано-Франківськ, вул. Чапаєва, 78.

БЧ 12115.

Тираж 2000.

Зам. 1016.

«СОВЕТСКИЙ ПЕДАГОГ» — орган парткома, ректората, профсоюзних комитетів і комітета ЛКСМУ Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаніка. Газета виходить на українському мові.